

3de Jaargang.

No. 29.

Zaterdag

25 Mei 1901.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., J. F. Ligtenberg,
S. H. Stoffel, R. A. Verwey, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

IN MEMORIAM.
J. H. SCHEPERS.

21 Mei 1901.

Uitkomst?

II.

Het rondgezonden voorloopig ontwerp lijkt op het eerste gezicht een waar kunststuk. Hoe, drommel, speelt dit ministerie het klaar de zaak zóó goedkoop te regelen! Gedurende een halve eeuw van overgang een jaarlijksche staatsbijdrage van maar 2 miljoen!*) En dat terwijl de premies lager en de uitkeeringen hooger zijn dan bij de regelingen, die de staatscommissie en de commissie der L. U. ontwierpen. Het schijnt een wonder.

Maar bij goed bekijken blijft het zoo mooi niet.

In de „Nieuwe Tijd” van Mei—Juni, nu onlangs verschenen, heeft W. H. Vliegen het ontwerp eens wat nader bezien. En hij komt tot de conclusie dat er door den minister met zijne berekeningen waarschijnlijk op drie dingen moet zijn gespeculeerd:

1°. dat vele arbeiders door de onmogelijkheid om van hun 16e jaar af de premiebetaling minstens 46 weken per jaar geregeld vol te houden, hun recht op uitkeering verliezen.

2°. dat de wet de gelegenheid open laat om de premies te verhoogen.

3°. dat het aantal personen die uitkeering behoeven, aanmerkelijk kleiner is dan de staatscommissie aannam.

Met het eerste dezer drie dingen zijn we tevens gekomen tot het hoofdbezwaar dat tegen ieder dergelijk stelsel van verplichte verzekering bestaat: de moeilijkheid voor den arbeider om de premie te betalen. En dit is waarlijk geen gering bezwaar. Wie eens een arbeidersbudget gezien heeft — er staan er in „Het vergeten Hoofdstuk”, in Vliegen's brochure over „Arbeiderspensioeneering”, in Bymholt's „Geschiedenis der Arbeidersbeweging”, er waren er bijeengebracht door het comité van de „Vrouwententoonstelling”, en men kan ze nog in verscheidene werken vinden — zal toestemmen dat het onmogelijk is die moeilijkheid te ontkennen. Men zou geneigd zijn een aantal van die budget's bijeen te brengen en ze te zenden aan de ministers die het verzekerings-ontwerp ondertekenden, met een opschrift in vette letters, ontleend aan de kamerrede van den minister Roëll in Dec. 1894: „Men zij voorzichtig den arbeiders lasten op te leggen, want dat zou wel kunnen strekken om het brood te ontnemen aan den arbeider, wien men het zoo gaarne gunde”, en met een onderschrift in even vette letters ontleend aan een speech van den heer Harte (4 Dec.): „Velen wier loon de grenslijn van het onmisbare levensonderhoud niet overschrijdt, verkeeren in de volstrekte onmogelijkheid om iets ter zijde te leggen voor den ouden dag”.

Waren de Kamers van Arbeid even zuivere organen van de arbeidende klasse en even goede vertegenwoordigers van haar belangen, als de Kamers van Koophandel het zijn van de kapitalistische burgerij — geen twijfel of het voorloopige pensioenwets-ontwerp kreeg de bons. Nu er echter in de Kamers van Arbeid behalve arbeiders ook patroons zitting hebben, nu er bij de verkiezing van de arbeiders-leden niet overal warme belangstelling is getoond, omdat een groot deel der arbeiders met de instelling den spot dreef, kan men van de uitspraak niets voorzeggén. Maar dit is zeker — wanneer de arbeiders die het ontwerp niet voor de eerste keer overdenken en een enigszins helderen blik hebben op de klasseverhoudingen in onze maatschappij, den doorslag kunnen geven, dan komt het ontwerp er erbarmelijk slecht af.

De heele ervaring met de Deutsche pensioenwet is er om de grieven die tegen een stelsel van verplichte verzekering bestaan, op een rijtje te kunnen leveren! Men zie slechts Millard's boek**) over dit onderwerp en Vliegen's zooveel reeds genoemde brochure. De negatieve populariteit die de verzekeringswet in Duitschland bezit, en die zich zelfs een keer geuit heeft in een van massa's handteekeningen voorzien arbeiders-adres waarin men opheffing van de wet verzocht, belooft voor het Hollandsche plan niet veel sympathie.

Kortweg is dit wetsontwerp al genoemd een voorstel tot een speciale belasting der arbeiders. En het is ook het beste het daarvoor aan te zien. Maar behalve een greep in de portemonnaie belooft het ontwerp ook nog een aanslag op het weinigje vrijheid dat de arbeider in zijn strijd

*) Het plan van de staatscommissie was in beginsel het zelfde als dit van minister Lely: verplichte verzekering met premiebetaling door werklieden en patroons. Staatsbijdrage gedurende het overgangstijdperk van 50 jaar. Zooals bovenal werd vermeld meende de staatscommissie die bijdrage op 8 à 9 miljoen per jaar te moeten nemen. De L. U.-commissie berekende dat het met 6 miljoen wel gaan zou. Maar dat is toch nog heel wat anders dan 2 miljoen!

**) Mr. Dr. J. E. Millard, Verplichte Pensioenverzekering. Amsterdam 1898.

zoo hard noodig heeft. De premie koppelt immers den werkman aan den patroon en maakt werkloosheid of staking voor hem tot een dubbele ramp: Hij kan er zijn pensioenrecht bij inschieten. Bovendien komt de minister met het in Duitschland zoo gehate plakzegelstelsel („Klebe-system”) voor den dag. Het gevaar hiervan voor de arbeidersbeweging is niet lastig in te zien. De kaart waarop wekelijks door den patroon de zegels moeten worden geplakt, is als t'ware een conduite-staat, die bij de gegeven verschillende moraal van ondernemer en arbeider den laatste dikwijls het werk krijgen heel moeilijk maken zal. Dus is het Klebe-system een groot nadeel voor de vakbeweging.

Tegenover deze ministeriële plannen zullen de sociaal-demokraten met dubbele kracht hun eisch van staatspensioeneering laten hooren. Bij de reeds boven geplunderde debatten in de Tweede Kamervergaderingen van December '94, zei de heer Jhr. Van Karnebeek „staatspensioeneering geen beschouwing waard” te achten. Geen beschouwing waard — een beginsel dat in Denemarken in een wet belichaamd is, tot groote voldoening. Maar toch zal ook deze staatsman — en ieder die denkt als hij — meer tot het beschouwen van dit denkbeeld genoodzaakt worden. Genoodzaakt door de opdringende arbeiders.

Want de eisch van staatspensioeneering is na die van Algemeen Kiesrecht en met die van vermindering der militaire lasten een hoofdeisch van de zelfstandig-strijdende arbeiders. Het is een echte klasse-eisch die nooit goedschiks zal worden ingewilligd door de bezittende klasse, maar die door de kracht der arbeiders zelf in een daad moet worden omgezet.

Men noemt het een bezwaar dat er nog eenigen tijd zal moeten gewacht worden vóór een staatspensioen verzekerd wordt. Maar dat bezwaar weegt ruimschoots op tegen het gevaar dat een verplichte verzekering met arbeidersbijdrage beteekent. Deze is een verzwakking van het proletariaat in den klassenstrijd, haalt hem wekelijks een groote som gelds af, die in de kassen van vakverenigingen, politieke organisaties en coöperaties zoo dringend gewenscht wordt. Liever voorloopig geen arbeiderspensioen dan die belasting. Maar dan ook practisch te werk gegaan. Is het onmogelijk in de naaste wetgevende tijdperken een staatspensioeneering te krijgen voor alle arbeiders die pensioen-zekerheid behoeven, onmogelijk omdat het daarvoor benodigde miljoenen-tal niet door de arbeiderspartij veroverd kan worden, dan begonnen met zooveel als men krijgen kan. Laat de staat bijvoorbeeld eerst maar eens 10 miljoen geven — die zijn met goeden wil op 't oogenblik wel te vinden door vermindering der militaristische verspilling, door verhoogen der successie-rechten, door sterkere progressie in de belastingen, door staatserfrecht, door vermindering van hooge tractementen en pensioenen, enz. — dan kunnen daarvan reeds een deel van hen die behoefte eraan hebben worden geholpen. De sterker wordende arbeiderspartij zal dan steeds hogere bedragen losmaken voor ouden en invalieden; en zoo zal, met de wijziging der machtsverhouding tusschen proletariaat en bourgeoisie, de staatspensioeneering meer en meer allen-omvattend worden.

Zal die machtsverhouding met eenige bevredigende snelheid veranderen, dan dient het proletariaat steeds meer weerbaar te worden. Meer welvaart en meer vrijheid zijn voorwaarden daarvoor. Den dubbelen aanslag op die beide met het voorloopig ontwerp, dat de Kamers van Arbeid nu overdenken, zal het proletariaat dan ook zonder aarzelen krachtig moeten afslaan.

Zoo'n ontwerp belooft geen uitkomst, maar is een dreiging.

Q. S.

Militarisme.

Toen een paar jaren geleden de Czaar van Rusland het initiatief nam tot het bijeenroepen van eene conferentie, waarin alle beschaafde volkeren zouden vertegenwoordigd zijn, en waar de middelen zouden besproken worden, die tot algemeenen vrede, en misschien tot algemeene ontwapening zouden kunnen leiden, toen waren er vele welmeenende menschen, waaronder misschien de Czaar zelf, die meenden dat van zoo'n bijeenkomst iets goeds te verwachten was. Het scheen toch zoo aannemelijk en zoo natuurlijk, dat de mogendheden, die allen den oorlog haatten, immers dat wordt algemeen te kennen gegeven, nu in de gelegenheid zouden komen, om den oorlog onmogelijk te maken, door allen tegelijk hunne legers af te schaffen; want, nietwaar, de eenige reden, dat zij dat tot dusverre nog niet gedaan hadden, was, dat het hun plicht was, hunne weerbaarheid te handhaven tegenover de andere volken, die allen gewapend waren tot de tanden, en zeker van de ontwapening

van een hunner bureu gebruik gemaakt zouden hebben, om dien buurman onvriendelijk te bejegenen.

Dat was waarlijk een lastige en zeer kostbare, betreurenswaardige toestand — alle mogendheden wilden den vrede — niets liever dan dat, maar zij voelden zich verplicht, gewapend te blijven, uit vrees voor de gewapende andere mogendheden.

Men ziet hier natuurlijk dadelijk het zonderlinge van de redeneering in. Als het den mogendheden werkelijk om vrede te doen was, dan zouden zij geen van allen aanvallen op hun buurman, die zich ontwapende, en dan zou dus die buurman volstrekt geen reden hebben om datgene na te laten, waarnaar hij zeide, zoo zeer te hunkeren. We zien hier dus direct de leugen, waardoor de welmeenende menschen, die meenden dat er van de vredesconferentie iets goeds te verwachten was, bedrogen werden. Uit het feit dat er nog geen ontwapening is, volgt, dat de mogendheden de ontwapening niet willen, en dat is geen wonder ook. Het is voor den Czaar van Rusland zeer gelukkig, dat hij een kring van hovelingen om zich heeft, die, zooal niet wijzer zijnde, dan toch zeker beter zijn belang begrijpen dan hijzelf, en die hem belet hebben, zijne plannen van ontwapening ten uitvoer te leggen. Want ontwapening van Rusland, of liever van de Russische regeering zou zelfvernietiging van die regeering zijn, en al mocht dat nu een wijze daad zijn, zij is toch zeker van eene regeering niet te verwachten.

Immers eene Regeering als de Russische, die ik nu tot voorbeeld neem, omdat wij haar nog wel eens onbevooroordeeld willen of kunnen beschouwen, is geheel en al gebaseerd op georganiseerd geweld, al moet erkend worden, dat hier en daar dat geweld wel eens den minder groven vorm van traditie of list aangenomen heeft. De Czaar van Rusland regeert niet door den wil des volks (vraag het maar eens aan de Finnen), hij regeert evenmin ten bate des volks (zie Finnen, Duchoboren, Nihilisten, Studenten, Siberië, enz), zijn regeering grondt zich zelfs niet geheel en al op zijne geweldsmacht, want er zijn er maar betrekkelijk weinigen, die werkelijk aanhangers van den Czaar kunnen genoemd worden, dat zijn nl. die weinigen, die bij zijne regeering belang hebben, maar zijne macht berust op de onkunde des volks, of liever, want het is, bij zoo'n algemeen menschelijke eigenschap, verkeerdt om een woord te gebruiken, dat een andere mogelijkheid onderstelt, op het „Heerden-instinct” van de massa, op dien onverklaarbaren drang, om zich te laten regeeren en te laten leiden, om een menschelijke macht boven zich te erkennen, en deze slaafs te gehoorzamen, daarbij aan die menschelijke macht de hoogst mogelijke, liefst zelfs goddelijke eigenschappen toekennende. Dit „Heerden-instinct” heeft het mogelijk gemaakt en maakt het nog mogelijk, dat overal op de wereld groote meerderheden geregeerd worden door kleine minderheden, en wel niet ten bate der meerder- maar der minderheden. Dat instinct moeten we wel aannemen, om te kunnen verklaren, hoe het mogelijk is, dat een Afrikaansch negervorst zijn onderdanen verkoopt, mishandelt, als slaven gebruikt, alles tot zijn eigen voordeel, dat een enkel edelman in de middeleeuwen soms honderden lijfeigenen te zijnen bate liet werken en gebruikte, dat een koning van Frankrijk met een kleine schaar edelen in staat was heel Frankrijk uit te zuigen te hunnen voordeele, dat een paar Engelschen in staat zijn millioenen Indiërs te onderdrukken, en tot hun voordeel te doen werken, dat een klein aantal Hollanders hetzelfde op kleinere schaal doen, dat de meeste, zoo niet alle, regeeringen van den tegenwoordigen tijd en van alle voorafgaande tijden regeeren tegen den wensch en tegen het belang van de meerderheid der bevolking, maar in hun eigen belang, daarbij dikwijls meenende dat zij, hun eigen belang bevorderende, ook dat van het geregeerde volk behartigen.

Nu is echter in de geschiedenis van de laatste 12 eeuwen op te merken, dat dat gevoel van slaafsheid langzamerhand begint te verdwijnen, en de positie der regeerende minderheid wordt meer en meer bedreigd. Met het goddelijke recht der koningen verdween hunne groote macht, en tegenwoordig worden koningen en regeeringen volstrekt niet meer als onfeilbaar aangezien. Steeds verder dringt het begrip door, dat de regeering er is voor het volk, en dit begrip moet noodzakelijk leiden tot een democratischen bestuursvorm, waarbij feitelijk geen regeeringen meer zijn, maar alleen besturende lichamen. Zoover zijn we evenwel nog niet, en op 't oogenblik heeft in de meeste landen de minderheid nog de macht in handen, en zal die macht ook pogen te bewaren. Die macht zal zij echter slechts kunnen bewaren, [als het gevoel van onderdanigheid, dat ik „Heerden-instinct” noemde, behouden blijft, en het is voor de regeeringen van het hoogste belang, er een leger op na te houden, waarin die onderdanigheid wordt gekweekt en dat bovendien een zeer goed middel is, om uitingen van verzet tegen te gaan. Een zeer fraai en

brutaal voorbeeld van beide dingen levert in den laatsten tijd Rusland, dat in zijn politieleger van halfbarbaarsche, en geheel slaafsche kozakken eenuitstekend middel vindt, om de regeering te beschermen tegen de gevaren, die zij van de zijde van het door haar zoo vaderlijk geregeerde volk te duchten heeft.

Een leger, met zijn krijgstucht is dus in den tegenwoordigen tijd, al was het alleen voor 't binnenland een voor de regeeringen onmisbaar ding, en het zou dwaasheid zijn, van deze te verwachten, dat zij ooit zoo dom zullen zijn, het leger af te schaffen. Een regeering kan alleen het leger afschaffen, wanneer zij regeert door hare moreele of materiele overmacht, dat wil zeggen, wanneer hare macht grondvest is op de macht der meerderheid van de bevolking — wanneer hare wetten zullen geeërbiedigd worden, omdat zij uitdrukken den wil van de meerderheid. In zoo'n geval alleen, dus bij een democratischen bestuursvorm heeft de regeering voor hare instandhouding geen leger noodig, en is er dus kans, dat deze zullen verdwijnen. Alle vertoogen, vredesconferenties, bureaus van arbitrage, vredebonden en dergelijke zullen niets uitwerken, als zij niet tevens aandringen op een democratischen regeeringsvorm — wie anti-militair is, moet ook democraat zijn — anti-militarisme zonder democratie is een trachten naar het onmogelijke, een even nutteloos, als dat ik iemand, dien ik op een nauwen bergweg ontmoet, wil overtuigen van de wenschelijkheid, dat hij in den afgrond springt, om mij en mijn gezelschap door te laten.

S.

P. S. Bij het overlezen zie ik, dat ik heb gesproken van eene „verklaring” van verschijnselen door middel van „Heerden-instinct” dit is natuurlijk geen verklaring, maar een woord, waartoe trouwens heel veel zoogenaamde verklaringen zijn terug te brengen, maar het woord heeft toch eene beteekenis, en kan tot concentratie der gedachte dienen.

Men zal opmerken, dat de invloed van de regeering op het militarisme slechts ten deele besproken is — alleen uit de bestaansvoorwaarde voor de regeeringen, zooals zij zijn. Men zou hieraan natuurlijk kunnen toevoegen het belang der regeerende klassen, bij veroverings- en koloniale oorlogen, en den persoonlijken invloed, dien de vorsten vroeger, ter bevrediging van eer- of heerszucht op den oorlog hebben uitgeoefend.

Chronique Scandaleuse.

IV.

Er zijn oogenblikken in het leven die men in den waren zin des woords momenten kan noemen. Maar o, wiskunstige lezer, denk niet aan kracht-maal-arm; want arm is uw kracht als gij u niet kunt verheffen boven het vlak, waarin uw momenten zich vrijelijk kunnen verplaatsen.

Onwrikbaar is dit moment, vastgeschroeid in een herinnering die mij trouw zal zijn..... al zou alles mij ook verlaten.

Als men te goeder trouw een fout begaat, geheel onbewust; wie die ernstig is zal dit euvel duiden? Maar dat ik willens en wetens m'n „carrière” heb verknoeid, wie die ernstig is zal hiervoor pardon vinden? Pardon wordt niet gegeven!

M'n vriend (ja, juist: dezelfde) is bij me gekomen en hij was dof-ernstig in z'n gelaat. Geschokt werd ik toen zeer; want ik wist dat hij ongetrouwd was en er dus niets aan vrouw en kind kon haperen; ik wist dat hij gefortuneerd was en hij dus wel geen honger of dorst of kou zou hebben; ik wist dat de heeren op de sociëteit waren terwijl er niets van ontvreemding der domineersteen was verluid; ik had de portefeuille met de Lustige nog bij 'm zien bezorgen.... ik wist eenvoudig alles — wat ter wereld zou er dan gebeurd zijn?

En terwijl we samen opwandelden, onheilspellend van zwijgen, forceerde ik nog eens m'n geheugen op de gebeurtenissen der laatste dagen. Zou 't „de politiek” zijn? maar alles ging toch goed, de Kamer die de maat van praatjesmaken had doen overloopen was door Kool op haar nummer gezet; die heeren dachten waarempel dat acht en een halve maand ook acht en een halve maand waren; maar ze hadden buiten den waard der talstelsels gerekend en in het gezegende militaristische talstelsel is acht en een half, God- en Kool-lof, minstens twaalf. Die sociale schrapers: Is lood niet beter dan brood?

De politiek kon 't dus niet zijn.

— Je doet aan Wiskunde, hè?

Sinds jaar en dag komt niet, maar schiet iets plotseling in iemands gedachten „als een bliksemflits”. Als een

bliksemflits, dus, schoot in mijn gedachten de brochure van Prof. Kapteijn over de vier-dimensionale ruimte. Dat zal 't zijn, wist ik nu zeker, en ik begreep hoe men verontrust kon worden zijn door dit onzalig geschrift, waarmee twijfel aan de muurvastheid der wetenschap, aan dit heilig bezit, ging postvatten in de trouwste en edelste harten.

Toen werd ik van moed doordrongen nóg was niet alles verloren; want hoezeer men bij het terugdenken aan de jeugd „toen men ook wiskunde had bestudeerd”, bij wijlen een gewettigde voldaanheid van véélzijdig man bescheidenlijk kan smaken; toch kan niet worden gezegd dat het Leven niet vol en rijk genoeg is uit zichzelf, om nog op anderen dan dezen cijferlijken bodem te kunnen bloeien. Al wordt het onbegrijpelijke dan ook gedaan: das ewig weibliche zichtt uns noch stets hinan. Troost zou ik dan ook velerlei en in ruime mate hebben, als 't ons in de zevende of achtste dimensie schortte.

— Ja, antwoordde ik dan ook met klem.

— Nou dan heeft je wiskunde je blijkbaar nog niet geleerd correct te zijn. Ik dacht dat was voor den mathematicus eerste vereischte.

— Wat heb ik nou weer gedaan, vroeg ik met diezelfde gelatenheid die 't Uilenspiegel heeft mogelijk gemaakt ook in de pijnlijkste uren: van zoeten humor nog even gesterkt te worden.

Maar hoe ik ook eenige voorbijgangers grinniken zag om het uitgestreken van mijn gezicht; m'n geleider bleef ongeroerd.

— Noú, goddome.... Ik snap er niks van.

— Je ben voor 'n maand geïntroduceerd geworden op onze soos, nieuwar. D'n eersten dag al heb ik je gezegd dat je je moest laten voorstellen an de heeren; 'k heb toen gezegd dat hoef je niet direct te doen, maar ik zou er a. s. Zondag en Maandag maar voor nemen. Je ben nou al 'n maand lid — heb je je in die twee maanden laten voorstellen?

— Nee.

— O zoo.... en noem je dat soms correct, kwam er bitter overheen.

— D'r was iets in z'n toon van die verbeterheid waarop men zich 's morgens na 'n slapelooze nacht tegen 'n lastige concurrent betrapt.

— Maar wat dondert dat, donderde ik hem kriegel tegen.

— Enfin als je 't niet voelt, medelijdde hij, maar ik dacht dat je trouwen wou en als je soms denkt dat dat de weg is.

Toen begreep ik alles en zocht het grachtwater op.

L. M.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Uitslag der Examens B, eerste gedeelte.

Voor de deelneming aan de examens B der Polytechnische School, hadden zich aangemeld 393 kandidaten en wel voor het eerste gedeelte 216, voor het tweede gedeelte 139 en voor het geheele examen 21.

Van deze kandidaten trokken zich vóór of gedurende het examen 46 geheel of gedeeltelijk tot op heden terug.

Voldoende examen in het eerste gedeelte is afgelegd door de heeren:

Artt. 61, 62, 64.

J. J. Baggelaar.
A. J. Boland.

A. A. Boon.
H. van Breen.

ADVERTENTIEN.

Te huur te RIJSWIJK, Geestbrugweg 145c:
twee frissche, gemeubileerde Kamers
(en suite). (720)

Te huur tegen 1 September in de onmiddellijke nabijheid der Polytechnische School:
een flinke net gemeubileerde VOORKAMER met
2 frissche SLAAPKAMERS en ALCOOF.
Zeer geschikt voor 2 heeren die wenschen samen te wonen.
Adres BINNENWATERSLOOT N°. 28.

Te huur tegen 1 September:
**gemeubileerde Voor- en
frissche Slaapkamer.**
Adres HAVENSTRAAT 25.

P. D. van den Broek d'Obrenan. J. G. Koene.
H. K. Bruins. N. C. Lambrechtsen.
J. T. C. Eddy. J. Lely.
J. R. Gaade. J. H. Levert.
S. J. Gomperts. A. de Mooij A.Czn.
F. Goossens. J. A. R. de Muralt.
D. Grevelink. G. M. H. Reqout.
A. Groothoff. J. G. Robbers.
E. R. Haighton. J. F. Schönfeld.
E. A. J. N. van Heurn. J. M. Sweep.
J. C. van Hoolwerff. B. A. Verhey.
L. B. Huijgen. N. Th. Verwey.
J. L. Inckel. F. H. Fentener van Vlissingen.
E. Jacobs. Th. F. Vreede.
A. W. Azon Jacometti. W. de Vrind.
J. H. Janssen. C. B. J. Walland.
H. van der Kaa. J. P. Walland.
G. H. H. Kluijtmans. M. F. Tadema Wielandt.
G. Knuttel Jr. A. S. Wolthers.

Artt. 63, 64.

K. P. Th. Berkhout. N. G. Kam.
A. L. J. Breebaart. B. J. Nachenius.
G. 't Hooft. H. M. van Vessem.
J. H. C. Kakebeeke Gz.

Art. 64.

G. A. Abendanon. P. A. van der Laan.
C. D. C. Appeldoorn. M. J. de Lange.
J. C. J. Asselbergs. J. H. Ledeboer.
W. J. G. de Baas. J. P. van der Leeuw.
D. Bamberg. B. H. van der Linden.
W. E. J. Berg. H. E. Loffman.
C. M. Bolle Jr. J. B. van Loghem.
D. H. Botje. E. J. van der Meulen.
A. L. Bijl. J. E. Moltzer.
J. G. Bijl. J. H. Müller.
W. F. van Deinse. A. C. Nannig.
M. Eikelenboom. A. M. Overijnder.
W. Estor. J. Overweg.
J. van Geuns. H. Ellens Oving Hzn.
W. L. Ghijsen. K. A. Poortman.
W. van Gorcum. J. F. B. Regensburg.
E. C. U. Hartman. P. H. Roessingh.
W. J. Hoffman J.Jzn. M. J. van Sas.
A. 't Hooft. P. Schoor.
S. P. J. A. van Hoogstraten. W. Smit.
P. P. Inklaar. H. Steketee.
D. J. Jut. H. A. J. van Stipriaan Luis-
W. J. S. de Kanter. E. J. F. Thierens. [cius.
F. C. Kist Jr. A. Tom.
A. P. H. A. de Kleijn. F. W. P. Tydeman.
A. G. de Koningh. P. Verhagen L.zn.
A. W. A. Koster. A. van Vollenhoven A.zn.
D. J. Kruytbosch.

Art. 64, 65.

H. A. van Baak. J. L. A. Ledeboer.
E. H. M. Beekman. F. C. van Lier.
G. Duyfjes. G. W. Mallee.
H. Frijling. A. H. J. Thie.
J. K. van Gelder. W. J. Twiss.
G. B. Hoogenraad. F. A. Unger.
Ph. Huffnagel. G. Witteveen.
L. A. W. Knoppert.

Californische Wijnen.

	per 12/1 fl.
CLARET BORDEAUX TYPE	f 7,50
BURGUNDY BOURGOGNE TYPE	" 9,25
BIESLING RHINEWINE TYPE	" 9,25
	per 6/1 fl.
RED PORTWINE SOFT GOOD QUALITY	f 6,50
VERY RICH OLD	" 9,50
WHITE PORTWINE GOOD VALUE	" 6,50
VERY SUPERIOR	" 9,50
ANGELICA MUSCAAT	" 6,50
GOLD SHERRY	" 6,50
SHERRY PALE GOLDEN	" 6,50

Verkrijgbaar bij

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188.

Hypolitusbuurt 2.